

Költő és múzsa

Az ihlet szólít, legyél papírom,
ahol íródik az első mondat;
vágyam irántad rímbe aprítom,
mihelyt kezembe veszem a tollat.

Ütemek között legyél támaszom,
ölelj magadba, amíg tart a csend;
az ujjam becéz buja tájakon,
cserepes ajkam csókodért eseng.

Ha verset írok, legyél szeretőm,
így vagyunk mi a költő és múzsa,
nászunk játéka gyűrött lepedőn
a kor elvérzett, modern tanúja.

Derűtlenül

Egyre csorog az ég könnye;
fekete is, mint a tinta.
A távolból mintha jönne
hidegbőrű, sötét éjnek
fájdalmával ködös titka.

Az ősz jön. Bár meg sem állva
a fák között már andalog.
Tovatűnik Isten álma,
derűtlenül, amíg égnek
avartűzben az angyalok

Pitypangmagok
– Nagymamámhoz –

Csak hallgatom, ahogy kattog az óra,
mást nem hallok: se halálhörgést, se neszt.
Tudnod kell, szomorú vagyok azóta,
hogy feletted ott áll büszkén a kereszt.

Visszamegyek én vagy tizennyolc évet,
amerre a pitypang magja tovaszál;
nevetésed azon a napon éled,
amikor a gyerekdalom rád talál.

De a magokat a szél egyre szórja,
körülottem az emlék síri fehér.
Habár tudom, hogy nem szenvedsz azóta,
mégis a múlt jaja szívemig elér.

Tévelygő

Sziporkázik, tündököl egy csillag.
Az éjen át kis lámpás a fénye,
irányt mutat, mint a fárosz csillan,
tévelygőknek támaszt újra hitet,
mintha mindez még valamit érne.

Mennyit ér ez, a szó esti imán?
Hiába az összekulcsolt ujjak,
csoda nélkül az élet csak silány,
idegen test, önmagából kivet.
A szép idők egyre inkább múlnak.

Gyufa serceg, lángra kap egy mécses.
Emlékezni hív derengő fénye,
s a gyász leplén túljutni nem képes.
Aki szeret, örök csenddel fizet,
mintha mindez még valamit érne.